

ja pange tãhhele kui üks teitest peaks tahtma
ãrra joosta ehk mingil wiisil kãrra tehha, las-
sеме meie kohhe omma pũstoli otsad teile suud
anda!" Kui suur olli agga nũud nende ehma-
tus, kui nad õllemal nimmetud maeas meite
soldatid seal eest leidfid ja kui nõrgo lãksid
nende pead, kui nad meid naeste kõrdide seest
nãggid wãlja hũppawad ja mundre siise pug-
gewad; nad ollid siamale meid ikka weel tũd-
rufute eest piddanud.

Kõdik mis meie teada tahtsime olli meile
õnnekõ heaste korda lãinud, se pea aõsi olli
weel se, neid kahte wahti nenda waggusi,
kui üks paar lambaid, ilma pũssi pauguta
wangi wõtta, sest kui need olleks meid õrra-
tunnud ehk mahti sanud õrra kargada, siis
olleks kohhe kãrra lahti olnud ja Daanlased,
meite aõsemel nende peale minna, meite peale
tulnud. — Ja kindrali kitus olli meil weel
peale kauba.

Jutto jãtkud.

Õks isja lãks omma weikese poeokeseга õhhest
wõllast mõda. Sedda nãhhes kũsõis poeoke:
„Mis riista-pu se on?“ „Seõna tõmmatakse
waesed pattused nõrõga õlles ja lastakse senni
rippuda, kurni nod surnuks jãnud“ kostis isja.
„Waesed pattused“, õtles poeoke, „tõmmatakse
seõna õlles, kuhhu sawad siis rikkad pattused
õllestõmmatud?“

Õks koggoduse õppetaja manitses omma kog-
goduse hingesid sesugguste ramatute eest hoida,
mis pead seggawad ja sũddant rikkuwad ning
kãskis neid ennese jure tua, et neid õrrapõl-
letada. Teisel pãewal tulli õks auroãart tal-
lopoeg, kaks ramatud kaenlo al, õppetaja jure
ja andis neid nende sõnnadega temma kãtte:
„need on minno ja minno naburi maksõ rendi
ramatud, mis meile kõdõge ennamiõste peawallo
terwad.
